

עזון תורני שכוחי אֵלֵהֶם שֶׁל הַתְּרִידוֹת

גליון 729

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח"י יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

פרשת השבוע
פרשת ויגש

פנתח האהל

"ויפל על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו", אומר רש"י ש"יוסף בכה על שני מקדשות שעתידיים להיות בחלקו של בנימין וסופן להיחרב" ובנימין בכה על משכן שילה שעתידי להיות בחלקו של יוסף וסופו להיחרב". והדברים תמוהים. האם עתה בשעת שמחת ההתגלות שליוסף לאחיו, עת לבכות היא על חורבנות שעתידיים להיות אחרי דורות מרובים? ומדוע בכה כל אחד על חורבנו של חברו דווקא?

משיב ע"ז הצדיק הג"ר יחזקאל מקוזמיר זצ"ל: כשנפגשו השבטים אחרי פירוד ארוך וממושך של שנים כה רבות, חשו וחזו מבשרם שהפירוד ביניהם עד כה היה תוצאה של שנאת חנם בין האחים. ברוח קדשם ראו כמה גדול וחמור הוא עוון שנאת חנם שעלול הוא בכוחו להחריב את ביהמ"ק. על כן בכו באותה שעה על החורבנות העתידיים.

ומה התיקון לעוון זה? כיצד מכפרים עליו וכיצד מונעים אותו? על ידי אהבת חנם. סימן ההיכר של זה הוא כשמיצר האחד בצרתו של השני כמו - בצרה של עצמו, שצערו של הזולת יכאב לו יותר מאשר צערו שלו. ומאידך לשמוח ברווחתו של האחר לא פחות מאשר ברווחתו שלו. יוסף ובנימין בכו כל אחד על חורבנו וצרתו של השני, להראות וללמד לדורות ששנאת חנם היא הגורמת לבכיה, והתקנה לזה היא באהבת חנם שכל אחד יבכה על צרתו של חברו, וע"י כך הוא יזכה לשמוח בשמחתו של עצמו ובשמחתו של חברו.

כי כשם ששנאת חנם גורמת לחורבן ובכיה, כך אהבת חנם תגרום לגאולה ולשמחת עולם ולבנין ביהמ"ק במהרה בימינו אמן.

שבת שלום
שמשון אליעזר פוקס

מדוע צום עשרה בטבת דוחה את השבת?

צום עשרה בטבת, כשחל בשבת (דבר שאינו קורא לעולם), מתענים בו אף בשבת כביום הכיפורים. מה הטעם לכך שחמור צום זה אף יותר מצום תשעה באב שאינו דוחה את השבת? מקור לדין זה מצאנו בבית יוסף בשם האבודרהם וטעמו שכתוב בעשרה בטבת "בעצם היום הזה" כביום כיפור. ותמה עליו הבית יוסף ו'לא ידעתי מנין לו זה? כדי לדעת טעם הדבר יש לנו ללכת בשבילי ההיסטוריה אל קורות הימים ההם... כשהתקרב נבוכדנצר להילחם על ירושלים, נעצר על אם הדרך, ובלבו פחד ואימה, האם יצליח לכבוש ולהחריב את ירושלים? זכר הוא את אשר ארע לסנחריב מלך אשור שהובס וגורש בחרפה כשרצה לכבוש את ירושלים. גאותו ורום לבבו של המלך ששלט בכל מדינות תבל, נעצרה על אם הדרך לירושלים, ידוע ידע הוא כי העיר ירושלים כוח עליון חופף עליה והיא עיר קדושה לא-לוקים, והוא בשחצנותו לא ייתן ליושבי העיר הזאת להפילו ולהביסו.

החליט נבוכדנצר לעשות אותות ומופתים לראות היכול לכובשה אם לא, וכמאמר הנביא (יחזקאל כא) "קלקל בחיציים שאל בתרפים" ומתאר המדרש בתהילים: היו אומרים ביום פלוני אנו כובשים אותם, נטלו חיציים ועושים בהם אותות, ואז ירו את החיציים לצפון והיו הולכים החיציים לדרום, היו זורקים למזרח והולכים החיציים לדרום, וכן לדי' רוחות השמים, וכל סימן שנתנו הצליחו, אמרו בא ונעלה על ירושלים. הגיע נבוכדנצר לשערי ירושלים, ועדיין פחד ורעד בליבו, היצליח לכבוש את העיר הקדושה? אלא שאז בהגיע יום השבת, שמע הוא וחילותיו כי היהודים אשר בירושלים מחללים את השבת, או אז סמך ליבו ועלה על ירושלים לצורה ולכובשה, וזה מה שנאמר במסכת שבת (ק"ט): "לא חרבה ירושלים אלא על שחיללו בה את השבת". על דברים אלו המתארים את סיבת העזתו של נבוכדנצר לצור על ירושלים ולכובשה, נסמך החתם סופר כדי לבאר דברי האבודרהם האמורים למעלה. תמצית דבריו, אחרי התיאור במסכת שבת על "שלא חרבה ירושלים אלא על שחיללו בה את השבת", מן הראוי שיום תענית של עשרה בטבת ידחה את השבת.

זמני השבת
הדלקת נרות **4:18**
מוצאי שבת **5:22**
נא לטמור על קדושת הגליון **5:54**
אין לקרוא בשעת התפילה

אָהַל הַהֵלֶלֶה

שאלה: הנמצא בבית הכסא (חדר השירותים), האם מותר לו לדבר עם חברו הנמצא בחוץ או להשיב לקריאה טלפונית, או שיש בזה איסור? תשובה: בגמרא במסכת ברכות (סב.) אמרו, קבלה דבית הכסא צניעותא ושתיקותא (כלומר, מסורת ומנהג שקבלנו מרבתינו להתנהג בבית הכסא בצניעות ובשתיקה). וכן פסק הרמ"א בהגהת השלחן ערוך (סימן ג'), שאין לדבר בבית הכסא, וכן יש לנהוג צניעות בבית הכסא, ובכלל זה שיקפיד לסגור את הדלת אחרינו, (גם אם אין איש בבית)

וכן נראה גם ממה שכתב רבינו הרמב"ם (פ"ה מה' דעות), שלא ידבר כשהוא נפנה אפילו לצורך גדול, משום צניעות. ובדברי מרן החיד"א ועוד מהפוסקים המפורסמים מתבאר, שמלבד עניין הצניעות, יש בזה גם חשש סכנה מפני מזיקים השוהים בבית הכסא ועלולים לגרום נזק למי שמדבר שם. ולפי טעם זה נראה לכאורה שאין להקל בזה אפילו במקום צורך גדול, שהרי יש בזה חשש סכנה.

אלא שמרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל כתב, שהגם שיש לאסור לדבר בבית הכסא שלא לצורך גדול, מחמת דין צניעות, מכל מקום במקום צורך גדול, יש להקל בזה, וזאת על פי מה שכתב הגאון יעב"ץ בספרו מור וקציעה, שבזמנינו אין שדים ומזיקים מצויים בבתי הכסא, לפי שבתי הכסא בזמנינו נמצאים במקום ישוב בני אדם, ואין דרכם של המזיקים לשהות במקום ישוב בני אדם, מה שאין כן בזמנם שהיו בתי הכסא נמצאים בשדות המרוחקים, והיו מצויים יותר שדים ומזיקים ביניהם. ועל כן במקום צורך גדול, כגון שעלול להיגרם לו הפסד אם לא יענה לטלפון בהיותו בבית הכסא, או אב או אם המשגיחים על ילדיהם הקטנים, והם נזקקים לומר להם איזה דבר שיש לו חשיבות רבה שלא יסתכנו וכיוצא בזה, רשאים להקל לדבר בבית הכסא, רק יזהרו לקצר בדבריהם כמה שיוכלו (הלכה יומית).

אהל לחידוש חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדוני..."

מובא במדרש רבה: "ויגש אליו יהודה - רבי יהודה אומר הגשה למלחמה... רבי נחמיה אומר הגשה לפיוס... רבן אומר הגשה לתפילה..."

אומר הרב הקדוש רבי ישראל מרוז'ין זיע"א אין מחלוקת, אלא יש כאן רמז נפלא ליהודי (יהודה) איך לגשת לאדונו - הקב"ה בתפילה (וזהו "ויגש אליו יהודה"), שבתחילה ייגש בדרך פיוס והתנצלות "ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני" נכון שאני מלא עוונות ואיני ראוי והגון לדבר לפניך, ואם תשאל מנין לי העזות לבקש ממך בקשות למרות עוונותי הרבים? התשובה היא "ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה" - אני מורכב משני חלקים, חלק אחד הוא כמוך, וזו הנשמה הקדושה. אבל מאידך יש בי חלק מפרעה, שזה הגוף שבו שוכן פרעה שהוא היצר הרע והוא הגורם לחטאי. נמצא אם כן, שיש כאן עצה להגשה לתפילה איך? עיי הגשה לפיוס והבעת נכונות להגשה למלחמה על היצר הרע...

"ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה"

בישיבתו של ה"חתם סופר" נפטר, ל"ע, בחור צעיר בן י"ח שנים, שהיה תלמיד חכם גדול, וזכה להספיק הרבה בימיו הקצרים. אמר ה"חתם סופר" בהספד: הבחור היה בן י"ח אבל חכם כמו בן ששים, אלא שאנו לא ראינו את הששים, רק את הי"ח.

כמו שכתוב אצל המן שירד לבני ישראל במדבר: "והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח" ואלו בני ישראל התלוננו: "נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו". מדוע? כי נכון שאפשר היה לטעום כל טעם במן, אבל לא ראו את האוכל, וכשאדם לא רואה הוא נשאר רעב. "נפשנו יבשה" כי "בלתי אל המן עינינו" אנו רואים רק את המן, ולא מאכל אחר.

וכך גם אנו, אמר ה"חתם סופר", ראינו לפנינו בחור שהוא בן י"ח שנים, ולא ראינו אותו בן ששים. המשיך ה"חתם סופר" ואמר: יעקב אבינו טען שיוסף היה חכם גדול, שהרי כתוב "כי בן זקנים הוא לוי" ואומר תרגום אונקלוס "בר חכים".

אלא שיוסף היה בן שמונה עשרה כשנמכר, שנאמר: "ויצא האחד", ו"האחד" בגימטרייה שמונה עשרה. ומסיים הפסוק "ולא ראיתיו עד הנה", "הנה" בגימטרייה ששים. את הששים לא ראיתי, למרות שהוא היה חכם כמו בן ששים.

"כִּי אִיךָ אֶעֱלֶה אֶל אָבִי וְהִנְעַר אֵינְנִי אֶתִּי פֶן אֶרְאֶה בְרַע אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת אָבִי".

כתב השל"ה הקדוש מדוע טען יהודה ואיך אעלה אל אביו וכו' היה להם לשבטים לצעוק ולהתחנן שאשתו על עשרה ילדיה ממתניים לו בבית, אלא אומר השל"ה הקדוש תשובה נוראה: כך הוא בטבע הבריאה, שאבא אחד, דואג לשתים עשרה ילדים יותר מאשר עשרה ילדים דואגים לאבא אחד.

להערות והארות, הנצח ות,
לעילוי נשמת וכו' 054-8566615
לקבלת העלון במייל נא לכתוב ל:
8444774@Gmail.com

אהל המעשה

"ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא בארה שבע..."

אומר המדרש: אמר רב נחמן: שהלך לקוף ארזים שנטע אברהם זקנו בבאר שבע. וכתוב בניית המשכן "והברית התיכון בתוך הקרשים", אומר המדרש (תנחומא תרומה): "יעקב אבינו נטע אותם בשעה שירד למצרים. אמר לבניו: בני, עתידים אתם להגאל מכאן, והקב"ה עתיד לומר לכם משאתם נגאלין, שתעשו לו את המשכן, עמדו ונטעו ארזים מעכשיו, שבשעה שיאמר לכם לעשות לו את המשכן, יהיו הארזים מתקנים לכם, עכ"ל. באותה שעה שנצטוו יעקב אבינו ע"ה לרדת מצרימה, חושב הוא על בני ישראל לדורותיהם, חושב על הגאולה ומה יהיה עם בני ישראל בעת מסעותיהם במדבר. וכשיצטרכו לבנות משכן, מהיכן יביאו עצים לבנות את המשכן. מעשה ברבי זיידל אפשטיין ואשתו הרבנית: באחד הימים התקלקל דוד השמש בביתו של רבי זיידל, ומקורבו, הרב דוד יעקב רוט, הגיע לתקנו. בדיקה מעמיקה הבהירה לו שאי אפשר לתקנו מחדש, אלא יש לרכוש דוד שמש חדש, או, לחלופין, המליץ להם לרכוש מחמם מים קטן, משום שבבית מתגוררים רק הרב והרבנית ואין להם צורך בכמות מים גדולה. אולם רבי זיידל השיב שבדעתו לרכוש דוד שמש, ולא נימק את טעמו לכך. שוב ושוב ניסה רבי דוד להסביר את ההיגיון שבהצעתו הקודמת, אולם רבי זיידל נותר נחוש. רבי דוד, נצר את תמיהתו בלבו, ופנה אל הרבנית כדי לספר לה על הצעתו. להפתעתו הרבה גם הרבנית השיבה אותה תשובה: לרכוש דוד שמש גדול. הבין ר' דוד שדבר מה עומד מאחורי החלטתם, והוא הפציר ברבי זיידל שיאמר לו מהו. נענה ואמר לו הרב אפשטיין: "אינך מבין? הלא הדברים פשוטים! הלא ברוך ה' הרבנית ואני אנשים לא צעירים, אין לדעת מי מעמנו יעזוב את העולם קודם, ויתכן שיבואו נכדים לגור עם מי - מאתנו. בפרט לאחר ששנינו נעזוב את העולם, בוודאי מסתבר שתגור כאן משפחה מצאצאינו, והלא הם בוודאי יזדקקו בבוא היום לדוד שמש גדול!"

המושכל הראשון, הן של הרב והן של הרבנית, היה המחשבה על הזולת, על צאצאיהם העתידים לחיות בביתם... "האם עד כדי כך צריך האדם לחשוב על אחרים?" שאל את רבי זיידל בעודו משתומם ותמה. "והלא אלו דברי הגמרא (תענית כג.) לגבי חוני המעגל, אשר ראה אדם הנוטע חרוב עבור נכדיו", השיב לו רבי זיידל בפשטות, "הוא עצמו, אמנם, לא עתיד ליהנות מן הפרות שיצאו אך ורק בעוד שבעים שנה, אולם דואג הוא לדורות העתידים לצאת ממנו, ובאופן כזה הוא חי את חייו".

מעשה אבות סימן לבנים - וידועים דברי הרמב"ן בפרשת לך לך: "אומר לך כלל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בעניין אברהם יצחק ויעקב, והוא ענין גדול... כי כאשר יבוא המקרה... יתבונן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו". ללמדנו, שכמו שאבות האומה דאגו לנו, כך אנו נפעל שכל מעייננו ורצוננו יהיה לחינוך ולעמידת ילדינו.

בסוף הפרשה הקודמת מבקש יוסף משר המשקים שיזכירוהו לפני פרעה. ניתן לשער, שיוסף התפלל לה' שישחרר אותו מהכלא, וששר המשקים יזכרוהו ויזכירוהו. אך בכל זאת "לא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו". **איזו אכזבה קשה. אדם מן השורה היה נשבר.** חולפות שנתיים, ונהנה פרעה חולם - מריצים את יוסף מן הבור, ותוך זמן קצר הוא הופך להיות השליט על כל מצרים **למשך שמונים שנה!** הבה נתאר לעצמנו מה היה קורה לו יוסף היה יוצא מהכלא אז, כפי שבקש משר המשקים. הוא הרי היה 'בן בלי שם' בסטטוס של עבד, והולך לאבוד במצרים הגדולה. היו מחפשים אותו כחלוף שנתיים על מנת שיפתור את חלום פרעה - אולם הוא כבר לא בכלא. 'שוחרר לפני שנתיים'.

נו, היה כדאי ליוסף לשבת עוד שנתיים בכלא ולצאת "המושל בכל מצרים"? ללא ספק שכן! ללמדנו שהאדם אינו יודע מה באמת טוב לו. הוא מתפלל על דבר מסוים שבסופו של דבר מתברר שהוא לרעתו. ופעמים והוא אף מתרעם על הקב"ה מדוע אינו ממלא בקשתו... לו ה' היה שומע לתחינת יוסף - מצבו היה גרוע...

אחד הגיע למחסום

משטרתי. אמרו לו 'כעת עוברים

אך ורק מי שעוסקים בסיוע לחולים'.

'בגלל זה באתי' ענה האיש

'גם אני עוסק בסיוע לחולים' 'מה אתה עושה?'

'אני עושה את ה'מי שבירך' לכל החולים בבית הכנסת.

אישה אחת מתקשרת לטלפון של בעלה.

האישה: "שומע? יש פה שמלה ב-2000 שקל, אפשר לקנות?"

האיש עונה: "בטח!"

האישה: "וואו, איזה כיף. אולי גם נעליים? יש פה במבצע"

האיש עונה: "בטח! אין שום בעיה"

השיחה מתנתקת והאיש מרים את הטלפון.

"מישהו יודע של מי המכשיר הזה?"

הדרך הטובה ביותר לפרסם משהו היא לספר אותו

למישהו אחד ולומר לו לא לספר לאחרים

מההמקשהרחבבמקלדתלמטהעושה?

קצת מאתנו

"ויאמר יוסף... אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו"

מדוע לא הכירו האחים את יוסף עד עכשיו?

עונה על כך הרב שלמה סובול בספרו "שלמה חדשה", בספר מלכים מסופר כאשר יהורם, מלך ישראל, שהיה רשע, ביקש לצאת למלחמה נגד מישע מלך מואב אשר מרד בו, מאחר וחשש לצאת לקרב לבדו, פנה אל יהושפט, מלך יהודה שהיה צדיק, ובקש ממנו לחבור אליו. יהושפט נענה לקריאה ושניהם יצאו למלחמה, אולם בדרכם כלו לפתע המים. חשש כרסם בלבו של יהורם. "יתכן כי ה' רוצה להמית את כולנו" - הלא אין אפשרות להתקיים ללא מים?! מלך יהודה, שהיה שתף לדאגותיו, נענה ואמר לעומתו: "וכי אנו יכולים לדעת בדיוק מה רצון ה'? הלא יש נביא בישראל, הבה ונלך אליו!" וכך הלכו שניהם אל אלישע הנביא. מיד בראותו את יהורם, קרא אליו אלישע: "מדוע הנך בא אלי? לך אל נביאי אביך ואמך, אשר הרגה את נביאי ה'", ואחר הוסיף: "חי ה'... אשר עמדתי לפניו כי לולי פני יהושפט מלך יהודה... אם אביט אליך ואם אראך" כלומר: אלמלא יהושפט מלך יהודה בא עמך, לא הייתי מביט כלל לכוונך. ונשאלת השאלה מדוע כופל הנביא את דבריו ואומר: "אם אביט אליך ואם אראך"? התשובה לכך נמצאת בגמרא האומרת (מגלה כח.): "אסור לאדם להסתכל בצלם דמות אדם רשע". וה"מגן אברהם" (סי' רכ"ה) פוסק להלכה שאסור להסתכל בפני אדם רשע, כשכוונתו היא שאסור להביט בעיניו של אדם רשע, אולם אין אסור על ראייה בעלמא. זהו שאמר אלישע ליהורם: "אם אביט אליך", לא אביט בך שכן רשע הנך, ואפילו "אם אראך" בראיה בעלמא לא הייתי רואה אותך אלמלא יהושפט. על המהרי"ל ד"סקין, "השרף מבריסק", העלילו פעם המשכילים עלילת שווא, שכביכול, שלח ידו בכסף שהופקד אצלו, והתלוננו במשטרה שהוא גנב. כתוצאה מתלונה זו הושלך הרב לכלא ונשקפה סכנה לחייו. השתדלנים מקרב הצבור החרדי השיגו עבורו את העורך דין הגדול ביותר ברוסיה שהיה יהודי מומר. עורך הדין בא אל הרב לכלא לדבר עמו אודות קו ההגנה שיינקט במשפטו. בעת הפגישה, ישב המהרי"ל כשפניו כלפי מטה, בלי להביט בפני עורך הדין, וכך ענה לשאלותיו. בסוף הפגישה שאל עורך הדין: "כבוד הרב, מדוע אינך מסתכל עלי?" והרב ענה בפשטות: "כי אסור להסתכל בפני אדם רשע!" הגיע המשפט. התביעה הציגה את כתב האישום, ואז נעמד עורך דינו של המהרי"ל ואמר כך: "כבוד השופט! ברצוני לתאר לך מיהו הנאשם. הוא הרי יודע היטב שחייו תלויים בי, ואף על פי כן בפגישתו עמי לא הסתכל עלי, כי על פי צווי תורתו אסור לו להסתכל בפני אדם רשע. אמר לי אתה, כבוד השופט, הייתכן שאדם כזה הוא גנב?" ואכן השופט קבל את הטענה וזיכה את המהרי"ל מכל אשמה.

סיפור דומה ארע עם ה"חפץ חיים" זצ"ל. בעת מלחמת העולם הראשונה העלילו על תלמיד ישיבתו שהוא מרגל ובקשו לגזור עליו גזר דין מות. בא, ה"חפץ חיים" להעיד עליו עדות אופי, שבחור טוב הוא ואינו מרגל. לפני שנעמד ה"חפץ חיים" להעיד, אמר עורך הדין של הבחור כי ברצונו להקדים ולספר סיפור על ה"חפץ חיים", שידע השופט במי מדובר: פעם כשהיה בתחנת הרכבת גנב לו מישוהו את המעיל, והוא רץ אחרי הגנב וצעק לעברו: "אני מוחל לך, אני מוחל לך, שלא תכשל, חלילה, בעוון גנבה!". נתן להבין מכאן, אפוא, כמה צדיק הוא אדם זה! "ואתה מאמין לסיפור הזה, הלא?!" שאל השופט את עורך הדין. "אינני יודע אם להאמין או לא להאמין", ענה העו"ד, "אך זה ברור שעלי ועליך לא מספרים ספור כזה"... מעתה יבואר מה שהקשינו אודות האחים אשר לא הכירו את יוסף, סבורים היו שמדובר במושל מצרי, רשע מרושע, אשר כבר הספיקו לטעום את "נחת זרועו" בצרות הצרורות שהביא עליהם, ומשום כך הם נמנעו מלהביט בפניו. אמנם ראייה בעלמא מותרת במקרה כזה, אך מאחר ופרצופו של יוסף השתנה בגלל הזקן שגדל, הם התקשו לזהות אותו בראיה כזו, ורק כאשר אמר להם "אני יוסף" הם הביטו בו וזהו אותו.

**לבריאות ברכה והצלחה
סמי בן חילוה הי"ו
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.**

**סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סניורה הי"ו**

שיעור בפרשת שבוע
מהרב **שמשון פוקס שליט"א**
כל יום חמישי מיד לאחר מנחה
בביכני"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - בשעה 16:10

בית הכנסת
"יעולי בבל"
נ"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30
מנחה - 16:15 ערבית - 17:00

שיעורי תורה אחרי ערבית
יום א' ב' ד' - רב בית הכנסת
הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א

יום ג' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ה' - הרב נאור דרשני שליט"א
יום ה' - הרב רפאל עגוב שליט"א
בשעה 19:00

תפילות שבת קודש:
שיר השירים - 16:00 מנחה - 16:15
קבלת שבת - 16:40
שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30
מנחה ב' - 16:00 ערבית - 17:00

שיעורי תורה בשבת:
הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה

אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
שאל סאלם בן נגיס ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו

דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו
טוביה שרבי בן נוימה ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילות שחרית - 7:00
מנחה וערבית (סמוכות) 16:15
שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א
יום ב' - הגאון ר' אברהם הכהן שליט"א
יום ג' - הרב רפאל עגוב שליט"א
יום ד' - הרב בן יאבו שליט"א

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00
ערבית מאוחרת: יום ב' 20:45 יום ד' 20:45 יום ה' 21:00